

V. Generaldebatten.

mærksomme på behovet for konstruktive studier vedrørende udviklingen af pacificeringsprocedurer i interne konflikter.

Italien erklærede sig i generelle vendinger villig til at bistå ved tilvejebringelse af normaliserede forhold i området.

Irland støttede de belgiske betragtninger især vedrørende de fredssøgende institutioners studier og støttede også Hollands opfordring i anden sammenhæng til oprettelse af en stilling som en højkommisær for menneskerettighederne.

Alle de andre nordiske lande omtalte problemerne omkring Østpakistan.

Finland omtalte sin villighed til fortsatte bidrag til FN's og andre internationale organisationers humanitære hjælpearbejde såvel i Indien som i selve Østpakistan og håbede, at forholdene i Østpakistan snart ville blive forbedret, således at flygtningestrømmen kunne standses og sætte dem, der var flygtet, i stand til at vende hjem.

Sverige var enig med generalsekretæren i, at konflikten havde frembragt problemer, der nødvendigvis måtte vedrøre det internationale samfund. I Indien havde FN iværksat aktiviteter, der var på linie med de bedste traditioner inden for flygtningebistanden. I bestræbelserne på at bringe humanitær bistand til Østpakistan kunne FN spille en vigtig rolle, herunder ved at yde international koordinering og kontrol med humanitær bistand modtaget udefra. Den svenske regering kunne støtte generalsekretærens initiativ med at yde bistand såvel i Østpakistan som blandt flygtningene i Indien og kunne tilslutte sig opfordringerne til Pakistans regering om at udvise moderation og tilbageholdenhed med henblik på at bringe urolighederne i Østpakistan til ophør. Kun en politisk løsning med udgangspunkt i respekt for menneskerettighederne og folkets vilje som udtrykt gennem stemmeafgivning kunne løse Østpakistan's problemer.

Island pegede på, at erfaringerne fra Pakistan havde understreget behovet for – som det var blevet foreslået – etablering så snart som muligt af et organ under FN med henblik på bistand i tilfælde af katastrofer, der ikke hidrørte fra naturens hånd („unnatural disaster“).

Norge fandt, at det var menneskehedens pligt at afhjælpe nøden blandt de østpaki-

stanske flygtninge i Indien. Problemet var af en sådan størrelsesorden, at det ikke kunne andet end berøre det internationale samfund. Den indiske regering fortjente anerkendelse og respekt for den måde, hvorpå den havde taget flygtningeproblemerne. En politisk løsning på problemet måtte findes. Andre lande kunne afhjælpe byrderne som følge af flygtningene, men det var vigtigt, at der blev skabt sådanne forhold, at flygtningestrømmen kunne standses og flygtningene vende hjem. Den norske regering havde bidraget substantielt til FN's hjælpeprogram for østpakistanske flygtninge i Indien og gav fuld støtte til det program, som generalsekretæren havde iværksat for Østpakistan.

Danmark udtalte støtte til generalsekretærens initiativer til at neddæmpe de politiske spændinger og lette de omfattende menneskelige lidelser, som de østpakistanske flygtninge i Indien og befolkningen i Østpakistan var udsat for. Til trods for ubestridelige resultater af generalsekretærens bestræbelser forblev situationen dog særdeles alvorlig. Fra dansk side var man enig i, at FN måtte se de politiske og menneskelige realiteter i øjnene, og at det grundlæggende problem kun kunne løses gennem en politisk løsning baseret på forsoning og respekten for humanitære principper. Det var i denne ånd, at den danske regering i lighed med andre regeringer appellerede til Pakistans regering om at udvise moderation og tilbageholdenhed med henblik på at gøre en ende på voldsudøvelsen i Østpakistan. Kun en politisk løsning baseret på respekt for menneskerettigheder og folkets frit udtrykte vilje kunne løse Østpakistan's problemer.

4. Sydøstasien.

Bortset fra de i konflikten direkte involverede parter beskæftigede kun få lande sig med situationen i Sydøstasien udover i generelle vendinger at beklage, at der fortsat ikke var fremskridt at spore i fredsforhandlingerne i Paris samt at udtrykke håb om, at de kontakter, der var etableret samt at udtrykke håb om, at de kontakter, der var etableret mellem Folkerepublikken Kina og USA ville virke fremmende på mulighederne for at nå til en fredelig løsning på konflikten.